

πόφασίς σου δὲν ἦτο ἀμετάτρεπτος, διό εἶχον πεποίθησιν ἐπὶ σοῦ.

— Πότε πρέπει ν' ἀναχωρήσω ;

— Διάβολε ! Ἐπείγεται πολὺ τώρα ἄλλὰ βλέπομεν, καταπραΰνητι· σοὶ συνέβη ἀρτίως πράγμα τι παράδοξον βεβαίως, διότι οὐδέποτε σὲ εἶδον ἐν τοιαύτῃ ταραχῇ καταστάσει . . . Μήπως μονομαχία τις ; . . . Τέλος τί ἔχεις ; Εἶμι φίλος σου, νομίζω, καὶ δύνασαι νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇς τὰ δεινὰ σου.

Τότε διὰ φωνῆς διακοπτομένης ὁ Εὐγένιος διηγήθη τὴν τῶν ἐρώτων του ἱστορίαν, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρὸς τὸν Κ. Βριβάλ ἐπισκέψεώς του.

— Διάβολε ! διάβολε ! ἀνέκραξεν ὁ Ρογήρος, ἀφοῦ τὸ πάθος τοῦτο εἶναι τοσοῦτω σπουδαῖον, πρέπει εὐλόγως νὰ ἐπείγῃσαι, ἐλθέ λοιπὸν αὔριον παρὰ τῷ πατρί μου καὶ θὰ ὀρίσωμεν τὴν τῆς ἀναχωρήσεως ἡμέραν.

— Ρογήρε, ὑπέλαβεν ὁ δικηγόρος, δὲν θ' ἀπομακρυνθῶ ἐντεῦθεν ἢ ἐφ' ἐνὶ ὄρω.

— Ποίω ;

— Ἀγαπῶ τὴν Μαρίαν, τῷ γινώσκεις, τὸ δὲ ταξίδιον τοῦτο, ὅπερ ἀπεποιήθην, φοβούμενος μὴ ἀπολέσω ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τοὺς ὑπ' αὐτῆς κατοικουμένους τόπους, μέλλω νὰ ἐπιχειρήσω, ὅπως πληρώσω τὴν χωρίζουσαν ἡμᾶς ἄβυσσον . . . Θέλω δηλαδὴ χρυσίον, ἀφοῦ τὸ χρυσίον μόνον δύναται νὰ μοὶ τὴν δώσῃ . . . Ἀλλ' ἐνῷ θὰ ὑπερασπίζωμαι τὰ συμφέροντά σου ἐν Βαταβίᾳ πρέπει νὰ ὑπερασπισθῇς τὰ ἰδικά μου ἐν Γρενόβλῳ . . . Διότι, ὡς βλέπεις, θὰ ἀπέθνησκον, ἂν κατὰ τὴν ἐπάνοδόν μου εὕρισκον τὴν Μαρίαν ὑπὸ τὸ κράτος συζύγου.

— Ἀλλὰ τί ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ ;

— Εἶσαι ὁ ἐπιτηδειότερος σκοπευτὴς τοῦ Γρενόβλου.

— Αἶ τί ! ἀνέκραξεν ὁ Ρογήρος, γελῶν, θὰ ἤθελες ἴσως νὰ κατακερματίσω πάντας τοὺς εὕρισκοντας τὴν δεσποινίδα Βριβάλ εὐμορφον καὶ χαρίεσσαν ; Ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ ἡ γυνὴ αὕτη σοὶ ἐκλόνισε τὸν νοῦν, δυστυχῇ φίλε μου.

— Τὸ εἶπες, εἶμαι ἐμμανής.

— Ἐς αὔριον. Καλὴν νύκτα, Δικηγόρε, καὶ ἀνακάλεσον πρὸς βοήθειάν σου τὸ λογικόν, τὸ ὅποιον σὲ ἐγκαταλείπει.

— Ἐς αὔριον, ἐπανελάβεν ὁ Εὐγένιος.

Ὁκτῶ ἡμέρας μετὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην ὁ δικηγόρος Ρέδων ἀπῆρχετο εἰς Ἀμστερδά-

μην καὶ ἐκεῖθεν ἀπέπλεεν εἰς τὰς νήσους τῆς Σόνδης.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΚΑΣΤΟΡΕΣ.

Ὁ κατὰ πρώτην φοράν βλέπων τὰ ἔργα τῶν καστόρων, ἀδύνατον νὰ μὴ θαυμάσῃ ἐκεῖνον ὅστις ἐδίδαξεν εἰς ἓν μικρὸν καὶ ἀσθενὲς κτῆνος τὴν τέχνην τῶν ἀρχιτεκτόνων τῆς Βαβυλωνίας, καὶ ὅστις πολλάκις πέμπει τὸν ἄνθρωπον, τὸν τοσοῦτον ἀγέρωχον διὰ τὴν εὐφυΐαν του, εἰς τὴν σχολὴν ἐνὸς ἐντόμου.

Τὰ ἐξαίσια ταῦτα πλάσματα ὅταν συναντήσωσι κοιλάδα τινὰ ὑπὸ ῥύακος ἀρδευομένην, φράττουσι τὸν ῥύακα τοῦτον δι' ἐνὸς προχώματος· τὸ δὲ ὕδωρ πλημμυρεῖ, καὶ μετ' οὐ πολὺ πληροῖ τὸ μεταξὺ τῶν δύο λόφων κενὸν διάστημα. Εἰς τὴν δεξαμενὴν λοιπὸν ταύτην οἱ κάστορες ἀνεγείρουσι τὰς καταικίας των. Ἀλλὰ, περιγράψωμεν λεπτομερῶς τὴν κατασκευὴν τοῦ προχώματος.

Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ἀντικειμένων πλευρῶν τῶν τὴν κοιλάδα σχηματίζόντων λόφων, ἀρχεταὶ σειρὰ περιχαρακωμάτων συμπεπλεγμένων διὰ κλάδων καὶ κεχρισμένων διὰ μίγματος ἀσβέστου καὶ ἄμμου. Ἡ πρώτη αὕτη σειρὰ ὀχυροῦται ὑπὸ δευτέρας, κειμένης δέκα πέντε πόδας ὀπίσθεν τῆς πρώτης. Τὸ δὲ μεταξὺ τῶν δύο περιχαρακωμάτων διάστημα πληροῦται διὰ χώματος.

Τὸ πρόχωμα ἐξακολουθεῖ οὕτω προεκτεινόμενον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν τῆς κοιλάδος πλευρῶν, μέχρις ὅτου δὲν μένει πλέον εἰμὴ ἀνοιγμά τι εἰκοσι περίπου ποδῶν εἰς τὸ κέντρον· ἀλλ' ἐὰν ἡ ῥοὴ τοῦ ὕδατος προσβάλλῃ ἐν ὅλῃ τῇ δραστηριότητι αὐτῆς τὸ κέντρον, οἱ τέκτονες ποιοῦσιν ἀλλαγὴν ὕλης : δηλαδὴ ἐνδυναμοῦσι τὸ μέσον τῶν ὑδραυλικῶν θεμελίων διὰ καρμῶν δένδρων ἐπισωρευομένων τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δὲ καὶ συνδεσμένων διὰ μίγματος ἄμμου καὶ ἀσβέστου ὁμοίου μετὰ τῶν περιχαρακωμάτων. Πολλάκις ὁλόκληρον τὸ πρόχωμα ἔχει μῆκος μὲν ἑκατὸν ποδῶν, ὕψος δὲ δέκα πέντε, καὶ δώδεκα πλάτος παρὰ τὴν βά-

σιν αὐτοῦ. Ἐλαττουμένου δὲ τοῦ πλάτους κατὰ ταύτης ὑψοῦται ὁ προθάλαμος τοῦ κτιρίου, γεωμετρικὴν ἀναλογίαν καθ' ὅσον τὸ πρόχωμα τοῦ ὁποίου οἱ τοῖχοι συγκύπτουσι κυκλωτεῶς ὑψοῦται, τὸ ὀριζόντιον ἐπίπεδον εἰς θ' καταλήγει δὲν ἔχει πλέον εἰμὴ τριῶν ποδῶν ἐπιφανείαν.

Ἡ εἰς τὸ ὕδωρ ἀντικειμένη πλευρὰ τοῦ προχώματος χωρεῖ βαθμηδὸν πρὸς τὸ πλαγίως ἐπικλινὲς σχῆμα· ἡ δὲ ἐξωτερικὴ πλευρὰ τηρεῖ ἐντελὴ κάθετον στάσιν.

Τὰ πάντα προνοεῖ ὁ κάστωρ· γνωρίζει ἀναλόγως τοῦ ὕψους τοῦ προχώματος μὲ πόσας ὀροφὰς πρέπει νὰ οἰκοδομήσῃ τὸν μέλλοντα οἶκον του· γνωρίζει ὅτι ἐπέκεινα ἀριθμοῦ τινος ποδῶν οὐδεμίαν δύναται νὰ φοβηθῇ πλημμύραν, ἐπειδὴ τὸ ὕδωρ θὰ διέλθῃ τότε ἄνωθεν τοῦ προχώματος. Κατὰ συνέπειαν, ἐν δωματίον ὑπερκείμενον τοῦ προχώματος χορηγεῖ εἰς αὐτὸν καταφύγιον ἐν καιρῷ τῶν μεγάλων πλημμυρῶν· ἐνίοτε δὲ κατασκευάζει εἰς τὸ πρόχωμα ἀσφαλὴ τινὰ ὑδροφράκτην, ὑδροφράκτην τὸν ὁποῖον ἀνοίγει καὶ κλείει κατὰ τὴν θέλησιν αὐτοῦ.

Ὁ τρόπος δι' οὗ οἱ κάστορες κρημνίζουν τὰ δένδρα εἶναι λίαν ἀξιοπεριέργος· πάντοτε δὲ ἐκλέγουσιν τὰ πρὸς ἀποκοπὴν δένδρα παρὰ τὸ χεῖλος ποταμοῦ τινος. Ἀριθμὸς ἐργατῶν ἀνάλογος τῆς σπουδαιότητος τοῦ ἔργου περιτρώγει ἀδιακόπως τὰς ρίζας τοῦ δένδρου· οὐδεὶς δὲ ἐξ αὐτῶν χαράττει τὸ δένδρον ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς ξηρᾶς, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ὕδατος ὅπως κατακρημνισθῇ ἐπὶ τοῦ ρεύματος. Εἰς κάστωρ, ὀλίγον περαιτέρω ἱστάμενος, ὅταν ἴδῃ ρέπουσαν τὴν κορυφὴν τοῦ προσβαλλομένου δένδρου εἰδοποιεῖ τοὺς δενδροτόμους δι' ἐνὸς συριγμοῦ, ὅπως προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τῆς πτώσεως αὐτοῦ. Οἱ ἐργάται σύρουσι τὸν καταβλήθέντα κορμὸν, βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ ρεύματος, μέχρι τῆς πόλεως των, ὥσπερ καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, διὰ νὰ κοσμήσωσι τὰς μητροπόλεις των, κατεβίβαζον διὰ τοῦ Νείλου τοὺς εἰς τὰ λατομεῖα τῆς Ἐλεφαντίνης τμηθέντας ὀβελίσκους.

Τὰ ἀνάκτορα τῆς ἐν τῇ ἐρήμῳ Βενετίας, ἀνεγειγερμένα ἐν τῇ τεχνητῇ λίμνῃ, ἔχουσιν ἀναλόγως τοῦ βάθους αὐτῆς, δύο, τρεῖς τέσσαρας καὶ πέντε ὀροφὰς. Ἡ οἰκοδομή, τεθειρωμένη ἐπὶ πασσάλων, ἐξέρχεται τοῦ ὕδατος κατὰ τὰ δύο τριτημόρια τοῦ ὕψους τῆς· οἱ πάσσαλοι, ὄντες τὸν ἀριθμὸν ἑξ, ὑποστηρίζουσι τὴν πρώτην ὀροφὴν, κατεσκευασμένην ὑπὸ διασταυρουμένων δοκῶν σημύδας. Ἐπὶ τῆς ὀροφῆς

τοῦ ὁποίου οἱ τοῖχοι συγκύπτουσι κυκλωτεῶς εἰς σχῆμα θόλου, ἐπικεχρισμένου δι' ἀργίλλου στιλπνοῦ, ὥς τὸ μίγμα μαρμαροκόνεως καὶ ἀσβέτσου. Εἰς δὲ τὸ δάπεδον τῆς στοᾶς ὑπάρχει καταπακτὴ τις θύρα διὰ τῆς ὁποίας οἱ κάστορες καταβαίνουσιν εἰς τὸ λουτρὸν, ἢ πορεύονται πρὸς ἀναζήτησιν κλάδων κερκίδος πρὸς τροφὴν αὐτῶν· οἱ κλάδοι δ' οὗτοι ἐναποταμιεύονται ἐνδον ὑποβρυχίου τινος κοινῆς ἀποθήκης, μεταξὺ τῶν πασσάλων τῶν ὑποστηριζόντων τὰς διαφόρους κατοικίας. Ἀνωθεν τῆς πρώτης ὀροφῆς κεῖνται τρεῖς ἑτεραι, κατὰ τὸν αὐτὸν ὠκοδομημέναι τρόπον, ἀλλὰ διγρημέναι εἰς τόσα δωμάτια, ὅσοι καὶ κάστορες. Οἱ δὲ κάστορες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰσὶ δέκα ἢ δώδεκα τὸν ἀριθμὸν, διαμεμερισμένοι εἰς τρεῖς οἰκογενεῖας· αἱ οἰκογένειαι αὗται συνέρχονται εἰς τὸν ἀνωτέρω περιγραφέντα προθάλαμον, ἐνθα συγγευματίζουσιν· ἡ μεγαλητέρα καθαριότης ἐπικρατεῖ πανταχοῦ. Ἐκτὸς τῆς εἰς τὸ λουτρὸν ἀγούσης διόδου, ὑπάρχουσι καὶ ἑτεραι διεξοδοὶ διὰ τὰς διαφόρους ἀνάγκας τῶν κατοίκων· ἕκαστον δωματίον εἶναι ἐστρωμένον διὰ χλοερῶν κλάδων ἐλάτης, καὶ οὐδεὶς ὑπ' οὐδεμιᾶς ὑποφέρει ἀκαθαρσίας. Ὅτε οἱ ἰδιοκτῆται ἀπέρχονται εἰς τὸν ἀγροτικὸν αὐτῶν οἶκον, ἀνεγειγερμένον παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης καὶ ὠκοδομημένον ὅπως καὶ οἱ τῆς πόλεως οἶκοι, οὐδεὶς ἕτερος λαμβάνει τὴν θέσιν των· ἀλλὰ τὸ δωματίον των μένει ἀκατοίκητον μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς των. Περὶ δὲ τὰς ἀρχὰς τῆς διαλύσεως τῶν χιόνων, οἱ πολῖται ἀποσύρονται εἰς τὰ δάση.

Ὅπως ὑπάρχει ὑδροφράκτης διὰ τὰς πλημμύρας, οὕτω ὑπάρχει καὶ μυστηριώδης τις ὁδὸς διὰ τὴν ἐκκένωσιν τῶν ἐν τῇ πόλει ὑδάτων· εἰς τὰ γοτθικὰ φρούρια ὑπόγειός τις ὁχετὸς διερχόμενος ὑποκάτωθεν τῶν πύργων ἐξέβαλλεν εἰς τὴν πεδιάδα. Ὑπάρχουσι προσέτι καὶ νοσηλευτήρια διὰ τοὺς ἀσθενεῖς. Ἰδοὺ λοιπὸν ἐν ἀσθενὲς καὶ δύσμορφον κτῆνος φέρει εἰς πέρας ἀπάσας τὰς ἐργασίας ταύτας, καὶ τοσούτους ποιεῖ ὑπολογισμοῦς!

Περὶ τὸν Ἰούλιον, οἱ κάστορες συγκροτοῦσι γενικὸν συνέδριον· συνδιασχέπτονται ἐὰν ᾖναι δυνατόν νὰ ἐπισκευάσωσι τὴν ἀρχαίαν πόλιν καὶ τὸ ἀρχαῖον πρόχωμα, ἢ ἐὰν ᾖναι προτιμότερον νὰ οἰκοδομήσωσι νέαν πόλιν καὶ νέον προτείχιμα. Ἐὰν λοιπὸν αἱ ζωοτροφίαι λεί-

πουσιν ἐκ τῆς χώρας ταύτης, τὰ δὲ ὕδατα καὶ οἱ κυνηγοὶ ἔφερον μεγάλην βλάβην εἰς τὰ κτίρια, τότε ἀποφασίζουσι τὴν ἀνοικοδόμησιν ἐτέρας κατοικίας. Ἐὰν ὁμῶς κρίνουσιν ὅτι ἡ πρώτη κατοικία δύναται ἔτι νὰ ἀνθῇ, τότε ἐπισκευάζουσι τοὺς παλαιοὺς οἴκους, καὶ ἐνασχολοῦνται εἰς ἐναποταμίευσιν ζωοτροφῶν διὰ τὸν χειμῶνα.

Οἱ κάστορες ἔχουσι τακτικὴν κυβέρνησιν, καὶ ἐκλέγουσιν ἀγορανόμους ἵνα ἐπαγρυπνῶσι πρὸς συντήρησιν τῆς εὐταξίας τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος. Ἐν ὧσιν δὲ διαρκεῖ ἡ κοινὴ ἐργασία, τίθενται φύλακες πρὸς ἀποφυγὴν πάσης αἰφνιδίου προσβολῆς. Ἐὰν τις τῶν ἀστῶν ἀποποιηθῇ νὰ συμμεθέξῃ τῶν δημοσίων χρεῶν, ἐξοστρακίζεται· καὶ τότε ὑποχρεοῦται νὰ ζήσῃ ἀτίμως, ἔρημος, ἐνδὸν μιᾶς ὁπῆς. Οἱ Ἴνδοι λέγουσιν ὅτι ὁ τιμωρούμενος οὗτος ὀκνηρὸς εἶναι ἰσχνὸς, καὶ ὅτι ἔχει τὰ νῶτα φαλακρὰ εἰς ἐνδειξὴν ἀτιμίας. Πρὸς τί ὥφειλε εἰς τὰ ἀγχίνοα ταῦτα ζῶν τοσαύτη νοημοσύνη; Ὁ ἄνθρωπος ἀφήνει ζῶντα τὰ ἄγρια θηρία καὶ ἐξολοθρεύει τοὺς κάστορας, καθὼς ἀνέχεται τοὺς τυράννους καὶ καταδιώκει τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν μεγαλοφυΐαν,

Δυστυχῶς ὁ πόλεμος δὲν εἶναι ἄγνωστος εἰς τοὺς κάστορας· ἐνίοτε ἐγείρονται μεταξὺ αὐτῶν ἐμφύλιοι διχόνοιαι, ἐκτὸς τῶν ἐξωτερικῶν διενέξεων τὰς ὁποίας ἔχουσι μετὰ τῶν Ἰνδικῶν ἰκτιδῶν. Οἱ Ἴνδοι διηγοῦνται ὅτι ἂν τις κάστωρ συλληφθῇ ἀτακτῶν ἐπὶ τῶν συνόρων ξένης τινος φυλῆς, ὁδηγεῖται ἐνώπιον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς ἐκείνης, καὶ τιμωρεῖται δεινῶς. Ἄν δὲ καὶ ἐκ δευτέρου ἐπαναλάβῃ τὸ ἔγκλημα, τοῦ ἀποκόπτουσι τὴν ὠφέλιμον ἐκείνην οὐράν ἣτις τῷ χρησιμεύει ἐνταυτῷ ὡς ἀμάξιον καὶ ὡς ὑπαγωγέως· οὕτω δὲ ἡκρωτηριασμένος ἐπιστρέφει πρὸς τοὺς οἰκεῖους του, οἵτινες συναθροίζονται, ὅπως διεκδικήσωσι τὴν ὕβριν αὐτοῦ. Ἐνίοτε ἡ ἔρις διαλύεται διὰ μονομαχίας μεταξὺ ἀμφοτέρων τῶν στρατηγῶν τῶν ἀντικειμένων στρατευμάτων, ἢ διὰ μερικῆς τινος μάχης τριῶν κατὰ τριῶν, τριάκοντα κατὰ τριάκοντα, οἷα ἡ μάχη τῶν Ὀρατίων καὶ Κουριτίων, ἢ τῶν τριάκοντα Βρετανῶν ἐναντίον τῶν τριάκοντα Ἀγγλῶν. Αἱ δὲ γενικαὶ μάχαι εἰσὶν αἱματηραί· οἱ Ἀγριοὶ οἵτινες ἐπέρχονται ἵνα λαμβάνωσι τὰ δέρματα τῶν φονευθέντων εὖρον πολλάκις πλείονας τῶν δέκα πέντε κεμένους ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς. Οἱ

νικηταὶ κάστορες καταλαμβάνουσι τὴν πόλιν τῶν ἡττηθέντων, καὶ ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, ἢ πέμπουσιν ἐν αὐτῇ ἀποικίαν ἢ διατηροῦσιν ἐπ' αὐτῆς φρουράν.

Ἡ θήλεια τοῦ κάστορος τίκτει δύο, τρία, καὶ ἐνίοτε τέσσαρα τέκνα, τὰ ὅποια τρέφει καὶ ἐκπαιδεύει ἐπὶ ὀλόκληρον ἔτος. Ὅταν ὁ πληθυσμὸς τῶν κατοίκων ὑπερβῇ τὸν προσήκοντα ἀριθμὸν, οἱ νέοι κάστορες ἀπέρχονται καὶ οἰκοδομοῦσι νέαν πόλιν, ὡς σμήνος μελισσῶν ἀποδιδράσκον τῆς κυψέλης. Ὁ κάστωρ ζῇ σεμνοπρεπῶς μετὰ μιᾶς μόνης θηλείας· εἶναι δὲ ζηλότυπος, καὶ πολλάκις φονεύει τὴν σύζυγόν του διὰ λόγον ἢ καὶ δι' ἀπλὴν ὑπόνοιαν ἀπιστίας.

Τὸ μεσαῖον μῆκος τοῦ κάστορος εἶναι δύο καὶ ἡμίσεως μέχρι τριῶν ποδῶν· τὸ πλάτος του, ἀπὸ τῆς μιᾶς μέχρι τῆς ἐτέρας πλευρᾶς, εἶναι περίπου δέκα καὶ τεσσάρων δακτύλων· σταθμίζει δὲ τεσσαράκοντα πέντε σχεδὸν λίτρας· ἡ κεφαλὴ του ὁμοιάζει μὲ τὴν τοῦ μύδος· οἱ ὀφθαλμοὶ του εἰσὶ μικροί· τὰ ὦτα του βραχέα, ἄτριχα μὲν ἐσωθεν, τριχωτὰ δὲ ἐξωθεν· οἱ ἐμπρόσθιοι αὐτοῦ πόδες δὲν ἔχουσι σχεδὸν εἰμῇ τριῶν μόνων δακτύλων μῆκος, καὶ εἰσὶν ὀπλισμένοι διὰ κοίλων καὶ ὀξύτατων ὀνύχων· οἱ δὲ ὀπίσθιοι πόδες του, παλαμοειδεῖς ὡς οἱ τοῦ κύκνου, τῷ χρησιμεύουσιν ὅπως κολυμβᾷ· ἡ οὐρά του, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεται ἀντὶ ὑπαγωγέως καὶ ἐλκήθρου, εἶναι ἐπίπεδος, δακτύλου ἔχουσα πλάτος, καὶ κεκαλυμμένη ὑπὸ ἐξαγώνων φολίδων, διατεταγμένων δίκην κεράμων ὡς αἱ τῶν ἰχθύων φολίδες. Αἱ σιαγόνες του, λίαν ἰσχυραί, διασταυροῦνται ὡς τὰ σκέλη τοῦ ψαλιδίου. Ἐκάστη δὲ σιαγὼν ἐφοδιάζεται ὑπὸ δέκα ὀδόντων, ἐξ ὧν δύο τομείς, ἔχοντες μῆκος δύο δακτύλων· διὰ τοῦ ἐργαλείου τούτου ὁ κάστωρ κόπτει τὰ δένδρα, τετραγωνίζει τοὺς κορμούς των, ἀποσπᾷ τὸν φλοιὸν των, καὶ συντρίβει τοὺς τρυφεροὺς κλάδους δι' ὧν τρέφεται,

Τὸ ζῶον εἶναι μαῦρον, σπανίως λευκὸν ἢ φαιόν· φέρει δὲ δύο στρώματα τριχῶν, τὸ μὲν μακρὸν, βαθύ καὶ στιλπνόν· τὸ δὲ, εἶδος πτίλου φούμενον ὑπὸ τὸ πρῶτον, εἶναι τὸ μόνον χρήσιμον πρὸς κατασκευὴν πέλων. Ὁ κάστωρ ζῇ εἴκοσι ἔτη. Ἡ θήλεια εἶναι ἀδρότερα τοῦ ἄρρενος, καὶ τὸ ἔριον αὐτῆς μᾶλλον λευκόφαιον ὑπὸ τὴν γαστέρα. Οὐδόλως ἐστὶν ἀληθές ὅτι ὁ κάστωρ ἐκτέμνει αὐτὸς ἑαυτὸν ὅταν πέσῃ ζῶν

εἰς τὰς χεῖρας τῶν κυνηγῶν, ὅπως ἀπαλλάξῃ τοὺς ἀπογόνους τοῦ τῆς δουλείας. Πρέπει νὰ ζητήσωμεν ἐτέραν ἐτυμολογίαν τοῦ ὀνόματός του.

Ἡ σὰρξ τοῦ κάστορος κατ' οὐδένα τρόπον παρέχει νόστιμον τροφήν. Οἱ Ἀγριοὶ ἐν τοσοῦτῳ τὴν διατηροῦσι, ταριχεύοντες αὐτὴν διὰ τοῦ καπνοῦ καὶ γεύονται αὐτῆς ὅταν στερηθῶσι τῶν ἄλλων ζωοτροφῶν των.

Τὸ δέριμα τοῦ κάστορος εἶναι λεπτὸν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ θερμόν· προσέτι καὶ τὸ κυνήγιον τοῦ κάστορος οὐδεμίαν φήμην ἔχει τὸ πάλαι παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς ἐν ᾧ τὸ τῆς ἄρκτου, ὅπερ ἦν ἐπωφελὲς καὶ ἐπικίνδυνον, ἦτο τὸ ἐντιμότερον. Ἐφόνευον δὲ καὶ τινες κάστορας, χάριν τοῦ δέρματος, διὰ νὰ φέρωσιν αὐτὸ ὡς κόσμον· ἀλλὰ δὲν κατέστρεφον καὶ ὁλόκληρα γένη αὐτῶν. Ἡ τιμὴ ὅμως δι' ἧς οἱ Εὐρωπαῖοι ἐτίμησαν τὸ δέριμα τοῦτο, μόνῃ αὐτῇ ἐπέφερεν εἰς τὸν Καναδά τὴν ἐξολόθρευσιν τῶν τετραπόδων τούτων, τὰ ὅποια διὰ τῆς ἀγχινοῖας των κατεῖχον τὴν πρώτην τάξιν μεταξὺ τῶν ζώων. Ὁ βουλόμενος νὰ εὕρῃ τὴν σήμερον κάστορας, πρέπει νὰ προχωρήσῃ λίαν μακρὰν πρὸς τὸν κόλπον Χουσδῶν. Ἀλλὰ δὲν δεικνύουσι πλέον οἱ κάστορες τὴν αὐτὴν εὐμηχανίαν, ἐπειδὴ τὸ κλίμα εἶναι ψυχρότατον· ἐλαττωθέντες κατὰ τὸν πληθυσμόν, ἐξέπεσον τῆς ἀγχινοῖας των, καὶ δὲν ἀναπτύσσουσι πλέον τὰ ἐκ τῆς συνενώσεως πηγάζοντα πλεονεκτήματα.

Αἱ δημοκρατίαι τῶν καστόρων ἡρίθμουν ἄλλοτε ἑκατὸν καὶ ἑκατὸν πεντήκοντα πολῖτας· καὶ τινες ἐξ αὐτῶν εἶχον ἔτι πολυαριθμωτέρους κατοίκους. Πλησίον τῆς Κουεβέκης φαίνεται τεχνητόν τι ὑπὸ τῶν καστόρων κατασκευασθὲν ὑδροστάσιον, ἱκανὸν πρὸς χρῆσιν ἐνὸς πριονομύλου. Αἱ δεξαμεναὶ τῶν ἀμφιδίων τούτων ἀπέβαινον πολλάκις ὠφέλιμοι, παρέχουσαι ὕδωρ εἰς τὰς πυρόγας, αἵτινες ἐν καιρῷ τοῦ θέρους ἀνέπλεον τοὺς ποταμούς. Καὶ οὕτω οἱ κάστορες ἐπραττον χάριν τῶν Ἀγρίων εἰς τὴν Νέαν Γαλλίαν, πᾶν ὅ,τι μία μεγαλοφυΐα, εἰς μέγας βασιλεὺς καὶ εἰς μέγας ὑπουργοὺς ἐπραξαν εἰς τὴν ἀρχαίαν χάριν τῶν πεπολιτισμένων ἀνθρώπων.

(Περὶήγησις εἰς Ἀμερικὴν. Chateaubriand).

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΛΑΜΒΕΡΤΟΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΓΟΖΛΑΝ.

— Ἀνυπερθέτως, πρέπει νὰ φονεύσω τὸν κόρακα τοῦτον, ὅστις μᾶς ἐνοχλεῖ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν διὰ τῶν ἀπαισιῶν αὐτοῦ κρωγμῶν.

Ὁ Λαμβέρτος, χωρὶς νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν Γεράρδου νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, ἤρπασε τὸ ὄπλον ὅπερ ἐκράτει ὁ φίλος του, ἔτοιμος νὰ πυροβολήσῃ ἐν τῷ μέσῳ ἀπεράντου τινος καστανεῶνος.

— Καὶ πιστεύεις . . . Γεράρδε ! πιστεύεις ἀληθῶς . . .

— Πῶς ἂν πιστεύω . . . φίλε μου. Ἐάν σὺ δὲν πιστεύῃς εἰς τὸν οἰωνόν τῶν κοράκων, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος μετὰ κωμικῆς σοβαρότητος, τότε δὲν θὰ πιστεύῃς οὔτε εἰς τὰ τεθραυσμένα κάτοπρα, οὔτε εἰς τὰς διεσταυρωμένας μαχαίρας, οὔτε εἰς τὰς ἀποφράδας παρασκευάς, οὔτε εἰς τὸ βάσκανον ὄμμα, οὔτε εἰς τὸν ἀριθμὸν δέκα τρία, οὔτε εἰς τὰς ὀρωμένας τὴν πρωίαν ἀράχνας. Τίς οἶδε ποῦ θὰ σὲ ὀδηγήσῃ ἡ ἀπιστία σου αὕτη! Ἀφες με νὰ φονεύσω τὸν κόρακα τοῦτον.

Ὁ Λαμβέρτος ἡρνήθη νὰ ἀποδώσῃ τὸ ὄπλον εἰς τὸν Γεράρδον.

— Ὅχι, εἶπε, δὲν θὰ φονεύσῃς τὸν κόρακα τοῦτον, ὅστις οὐδὲν σοὶ ἐπραξέ κκόν. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ, καθὼς οὔτε εἰς τοὺς κόρακας, οὔτε εἰς τὰς παρασκευάς πιστεύω, οὔτε εἰς τὸ βάσκανον ὄμμα, οὔτε εἰς τὸν ἀριθμὸν δεκατρία, οὔτε εἰς τὰς διεσταυρωμένας μαχαίρας, οὔτε εἰς τὰς τὴν πρωίαν ὀρωμένας ἀράχνας.

— Ὅπως εὐαρεστεῖσαι. Σὲ ἐγκαταλείπω, Λαμβέρτε, εἰς τὰς συνεπείας τῆς ἀπιστίας σου.

— Ἰδωμεν, Γεράρδε, τί δύναται νὰ μοὶ συμβῇ κατὰ τὸ ἀπὸ Φρομονβίλ μέχρι Φοντανεβλώ ταξίδειόν μου; Ταξίδειον ἐξ λευγῶν!

— Ναί· ἀλλὰ πρόκειται νὰ ζητήσῃς διακοσίας χιλιάδας φράγκων εἰς Φοντανεβλώ.

— Τὰς διακοσίας χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας ὁ κάλλιστος θεῖός μου ὑπεσχέθη νὰ διαθέσῃ εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου, ἢ μᾶλλον εἰς τὸ ἡμέτερον ἐργαστάσιον τῆς πορσελάνης, διότι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὲ καλῶ συνεταῖρον μου.